

Împăcare

Zorica Latcu

Cu sufletul spre Domnul am strigat:
Iisuse-al meu, de pacea Ta mi-e sete.
Ma tine lutul meu, de lut legat,
Si-n van vrea fierea lumii sa ma-mbete.
Spre Tine merge dorul meu intreg,
La Tine-mi este orisice dorire.
Ci lasa-ma de lut sa ma desleg,
Sa vada sufletu-mi a Ta marire.
Mi-e sete de odihna, Doamne-al meu,
Mi-s mainile si talpile o rana.
Din coasta sange-mi picura mereu,
In drumul de pacat si de prihana.
Primeste-mi, Bune, sufletul stingher,
Gateste-mi Insuti locul de hodina,
Ma lasa astazi sa ma inalt la cer,
Dezleaga-ma de haina mea de tina.
Si glasul Domnului grai raspuns:
Durerea ta ma sfasie de mila,
Cand plansul tau la mine a patruns,
Mi-a inflorit o rana-n piept, copila.
Ridica-n slava ochii tai uimiti
Si-mi vezi durerea spinilor pe frunte;
Priveste-n ochii mei de plans topiti
Si-n palme vezi-mi chinurile crunte.
Eu n-am cerut atunci sa vin in sus,
Desi Parintele ceresc mi-e Tata;
Din cupa am sorbit amar nespus,
Si cupa mea e-n veci nedesertata.
Dar rana ta ma doare mai cumplit,
Pe cruce-am sangerat si pentru tine!
Te-am cunoscut din veci si te-am iubit,
Si-i grea povara dragostei depline.
Si-am inganat, cu duhul umilit:
Primeste-ma-n iubirea Ta cereasca,
Si lasa Doamne-n lutul istovit,
Dureri si rani in sange sa-nfloreasca.